

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 805/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia 26 września 2023 roku w sprawie II K 736/22.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	-----	-----	-----	-----
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.	-----	-----	-----	-----
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
-----	-----	-----	-----
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
-----	-----	-----	-----
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	P. apelacji obrońcy oskarżonego M. D. (1): 1. obrazy przepisów prawa procesowego (art. 438 pkt 2 k.p.k.), tj.: 1) art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k., art. 7 k.p.k.,	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

art. 10 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez:

a) przekroczenie granic swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i przyjęcie w sposób dowolny, z przekroczeniem zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, iż materiał ten pozwolił na uznanie, że oskarżony dopuścił się zanieczyszczenia powierzchni ziemi metalami kobaltu, cynku, pierwiastkiem molibdenu oraz frakcji oleju (...) w wartościach przekraczających dopuszczalne normy, czym spowodował istotne obniżenie jakości ziemi, czym wypełnił znamiona czynu zabronionego opisanego w art. 182 § 1 k.k.;

b) dowolne ustalenie, że M. D. (2) udzielił prawidłowego pełnomocnictwa dla J. T. (1), który brał udział w oględzinach na terenie działki należącej do oskarżonego, co skutecznie sankcjonowało jego

udział w tych oględzinach i jako takie zostały przeprowadzone bez uchybień proceduralnych,

c) odmowę przyznania waloru wiarygodności wobec wyjaśnień oskarżonego w sytuacji, gdy zeznania te, zwłaszcza w zakresie braku wiedzy o dacie planowanych oględzin celem pobrania próbek gleby do badań oraz o wynikach oględzin, były spójne i logiczne,

d) przypisanie oskarżonemu sprawstwa w sytuacji, gdy z opinii biegłego J. D. wprost wynika, że wykazane zanieczyszczenia spowodowały obniżenie jakości gleby, ale wykazane przekroczenia zawartości wykazanych zanieczyszczeń „nie mogły spowodować obniżenia jakości powietrza lub wody, czy też spowodować zniszczeń w świecie roślinnym lub zwierzęcym”, co tym samym wyklucza, by zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona

czynu zabronionego
z art. 182 § 1 k.k.,

e) przypisanie
oskarżonemu
sprawstwa w
sytuacji, gdy
istniejące w sprawie
wątpliwości co do
tego, czy oskarżony
wypełnił swoim
zachowaniem
znamiona czynu
zabronionego,
winny zostać
rozstrzygnięte na
jego korzyść,

2) art. 193 k.p.k.
poprzez niewzięcie
przez Sąd pod
uwagę treści opinii
przy podejmowaniu
zaskarżonego
rozstrzygnięcia w
sytuacji, gdy biegły
jako osoba
posiadająca
wiadomości
specjalne wprost
opisał zachowanie
oskarżonego i
konsekwencje tego
zachowania, co
powinno dać Sądowi
asumpt do tego,
iż oskarżony swoim
zachowaniem nie
wypełnił znamion
czynu, o dokonanie
którego został
oskarżony,

3) art. 170 §
1 i 2 k.p.k.
poprzez bezzasadne
oddalenie przez Sąd
wniosku
dowodowego
obrońcy

oskarżonego w
zakresie
przeprowadzenia
dowodów w postaci
opinii grafologa na
okoliczność
zbadania, czy na
pełnomocnictwie
udzielonym przez
oskarżonego na
rzecz J. T.
(2) widniał podpis
oskarżonego oraz
przesłuchania
świadka J. T.
(2) na okoliczność
udzielonego mu
pełnomocnictwa, w
jakich
okolicznościach
zostało ono mu
udzielone, czy jego
udział był aktywny
oraz zakresu i
sposobu
wykonywania
działalności przez J.
T. (2) w sytuacji, gdy
obrona podnosiła
wątpliwości
związane z
autentycznością
pełnomocnictwa,
jakim J. T.
(2) legitymował się
podczas kontroli
inspektorów (...),
podczas której
zostały pobrane
próbki gleby,

4) art. 170 § 1
i 2 k.p.k. w zw.
z art. 6 k.p.k.
poprzez bezzasadne
oddalenie przez Sąd
wniosku
dowodowego
obrońcy
oskarżonego w

postaci
uzupełniającego
przesłuchania
świadków, którzy
zeznawali w dniu 05
czerwca 2023 roku,
pomimo złożonego
przez obrońcę
wniosku o
odroczenie w/w
terminu rozprawy
z uwagi na
chorobę obrońcy
oskarżonego i
przedłożenie przez
obrońcę zwolnienia
lekarskiego, co
spowodowało
uniemożliwienie
zrealizowania
przysługującego
oskarżonemu prawa
do obrony, w tym
udziału jego obrońcy
w czynnościach
podejmowanych
przed Sądem w
szczególności do
przesłuchania
świadków,

co w konsekwencji
miało spowodować
dopuszczenie się
przez Sąd błędu w
ustaleniach
faktycznych, które
miały wpływ na treść
rozstrzygnięcia.

2. A nadto, obrazy
przepisów prawa
materialnego, tj. art.
182 § 1 k.k.
mającą wpływ na
treść zaskarżonego
wyroku przez
dokonanie przez Sąd
jego nieprawidłowej
wykładni i w

	<p>konsekwencji błędne przyjęcie, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu opisanego w w/w przepisie.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Ad. 1. 1) – 4) Wskazane zarzuty obrońcy oskarżonego M. D. (2) są bezzasadne i jako takie nie mogły podważyć prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. Wbrew bowiem twierdzeniom sformułowanym w apelacji obrońcy Sąd orzekający w niniejszej sprawie nie naruszył wskazanych w niej przepisów postępowania karnego.</p> <p>Na przedpolu rozważań dotyczących przedmiotowych zarzutów – uznanych za niezasadne – wskazać należy, iż w przypadku postawieniu wyrokowi zarzutów opartych o treść art. 438 pkt 2</p>				

k.p.k., powinnością skarżącego winno być nie tylko wykazanie, że doszło do obrazy przepisów postępowania.

Konieczne jest również wykazanie, że zarzucana obraza przepisów postępowania mogła mieć wpływ na treść orzeczenia. Taki obowiązek wynika wprost z zacytowanego przepisu art. 438 k.p.k. Samo uchybienie przepisom postępowania, jeżeli nie miało wpływu na treść wyroku nie skutkuje uznaniem orzeczenia jako wadliwego. Poza powyższym przy stawianiu zarzutów opartych na obrazie art. 7 k.p.k. sprowadzających się do dokonania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego analizę nie można ograniczać jedynie do zaprezentowania własnego, arbitralnego stanowiska i w przypadku obrońcy

oskarżonego
ukierunkowaną
jedynie na dowody
korzystne dla
oskarżonego. W
przypadku, gdy
skarżący stawiając
zarzut naruszenia
tego przepisu
zmierza do
podważenia
zasadności
rozstrzygnięcia Sądu
poprzez
wykazywanie
dowolnej oceny
dowodów nie może
ograniczyć się do
prostego jej
zanegowania i
stwierdzenia, że za
wiarygodne winny
być uznane jedynie
wybrane dowody,
patrz korzystne
dla oskarżonego,
w tym jego
wyjaśnienia. Taki
sposób
kwestionowania
trafności skarżonego
orzeczenia w
kontekście
przeprowadzonej
oceny nie może być
uznany za skuteczny.
Obowiązkiem
skarżącego jest
wykazanie, jakich
konkretnych
uchybień dopuścił
się Sąd meriti,
w tym zasad
wiedzy, logicznego
rozumowania oraz
doświadczenia
życiowego. Nie może
być uznane za
skuteczne i
wystarczające samo

przeciwstawienie dowodom, na których oparł się Sąd orzekający, li tylko dowodów przeciwnych. Konieczne jest wykazanie przez skarżącego, że te prezentowane dowody przeciwne, ocenione swobodnie, nie jednostronnie, czy też dowolnie, w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego winny uzyskać walor wiarygodności. Przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną procesową, a mianowicie art. 7 k.p.k. wtedy, gdy m.in. stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających tak na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15.12.2011 r., II KK 183/11, Legalis). Natomiast wskazanie naruszenia przepisu art. 410 k.p.k. wymaga wykazania, że przy wyrokowaniu Sąd opierał się na materiale

nieujawnionym na rozprawie głównej, bądź oparł się na części materiału ujawnionego.

Dokonanie wadliwej oceny dowodów nie stanowi natomiast uchybienia dyspozycji art. 410 k.p.k. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie, KZS 2007/2/42). Treść sformułowanych w apelacji zarzutów i ich uzasadnienia wskazuje natomiast, że w istocie apelujący zarzucili nieprawidłową, jego zdaniem, ocenę materiału dowodowego.

Wymóg orzekania na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku przewodu nie oznacza bynajmniej, że na Sądzie orzekającym ciąży bezwzględny obowiązek przywoływania i wypowiedania się odnośnie wszystkich bez wyjątku dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19.01.2012 r., VKK 428/11, Legalis). Istotą art. 410 k.p.k. jest to, że Sąd ferując wyrok nie może opierać się na tym, co nie zostało ujawnione

na rozprawie, jak również i to, że wyroku nie można wydawać na części materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych, które je podważają. Co więcej, wiązanie art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. jest zasadne tylko wówczas, gdy wykazane zostanie, że uchybienie poprawnej oceny dowodów było spowodowane pominięciem istotnej okoliczności zdarzenia, bądź nieujawnienia jej na rozprawie w sposób niezgodny z procedurą gromadzenia i przeprowadzania dowodów. W przypadku, gdy Sąd prawidłowo ujawnił na rozprawie dowody, które pozwoliły na wydanie rozstrzygnięcia w sprawie i poddał je ocenie to zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. jest bezpodstawny. Kolejną kwestią wymagającą omówienia jest podnoszenie zarzutu opartego na obrazie art. 5 § 2 k.p.k. Od dawna jednolicie

prezentowany jest pogląd, że przepisy art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. mają charakter rozłączny. Dopiero w sytuacji, gdy Sąd przeprowadzi postępowanie w sposób pełny i kompletny i podda zebrane dowody ocenie spełniającej rygory art. 7 k.p.k., to zastosowanie zasady z art. 5 § 2 k.p.k. nastąpi dopiero wówczas, gdy tak przeprowadzona ocena dowodów potwierdzi istnienie wciąż niedających się - w oparciu o nią - usunąć wątpliwości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17.09.2014 r., V KK 127/14, Legalis). Równocześnie przepis art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy wątpliwości, jakie może powziąć Sąd orzekający, a nie strona. Gdyby Sąd je powziął, a nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego, zasadny byłby zarzut naruszenia tego przepisu.

Przechodząc do rozważań szczegółowych podkreślenia wymaga, że w treści apelacji obrońcy

oskarżonego M. D. (2) – w zarzutach sformułowanych w punktach od 1 do 4 przenikają się kwestie dotyczące udzielenia pełnomocnictwa J. T. (2) do udziału w oględzinach na terenie działki należącej do oskarżonego, oceny opinii biegłego J. D., czy też przesłuchania świadków na rozprawie w dniu 05 czerwca 2023 roku. Zarzuty postawione w kontekście naruszenia art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. są literalnie sloganowe i abstrahują od przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego toczącego się przed Sądem, w którym ujawniono wszystkie istotne dla tej sprawy dowody i okoliczności.

Kontrola odwoławcza dokonana przez Sąd Okręgowy nie potwierdziła trafności tych zarzutów. W tej części rozważań należy zauważyć, że tak sformułowane zarzuty nie mogą zostać inaczej ocenione niż jako polemika z

ustaleniami Sądu I instancji. Po to by skutecznie zanegować dokonaną ocenę przez Sąd orzekający, czy też zarzucić powstały na skutek tejże oceny błąd w ustaleniach faktycznych nie jest wystarczające przez stronę swego odmiennego stanowiska w sprawie. „Przy ocenie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, opartego na wadliwej ocenie dowodów, konieczne jest wykazanie przez skarżącego, jakich konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania oraz wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścić się miał sąd. Odmienna ocena materiału dowodowego przez skarżącego, nie czyni zadość wymaganiom wykazania podstawy zaskarżenia orzeczenia wynikającej z art. 438 pkt 3 k.p.k.” (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23.06.2003 r., SNO 40/03).

Sąd Okręgowy dokonując podsumowania i

oceny dowodów w
pisemnym
uzasadnieniu
orzeczenia omówił
kompleksowo i w
sposób skrupulatny
przeprowadzone w
sprawie dowody
osobowe i
nieosobowe. Przed
wszystkim, Sąd I
instancji
prawidłowo –
zgodnie z
doświadczeniem
życiowym i zasadami
logicznego
rozumowania –
obdarzył walorem
wiarygodności
depozycje świadków
M. S., R. I., B. Z.,
R. M., P. G. i J. K.
oraz dokumenty w
postaci protokołów
kontroli (...) P.,
jak i opinię
biegłego z zakresu
chemii i inżynierii
środowiska i tym
samym, nie
zasługują na
aprobatę
twierdzenia
skarżącego o
dowolnym uznaniu
zanieczyszczenia
powierzchni ziemi
metalami kobaltu,
cynku,
pierwiastkiem
molibdenu oraz
frakcji oleju (...) w
wartościach
przekraczających
dopuszczalne
normy, czym
oskarżony
spowodował istotne
obniżenie jakości

ziemi. Bowiem podnoszenie przez skarżącego, jakoby oględziny na terenie działki należącej do oskarżonego nie zostały przeprowadzone zgodnie z wymogami proceduralnym co w konsekwencji skutkowało zaistnieniem rzekomych uchybień mających wpływ na wyniki tejże kontroli, jest bezskuteczne. Tym bardziej, że w rozmowie telefonicznej z M. S. oskarżony potwierdził umocowanie J. T. (2) do udziału w kontroli (...) ((...)).

W aspekcie powyższego, brak podstaw do uwzględnienia zarzutu z punktu 1. omawianej apelacji. Nie negując wywodów natury teoretycznej, jak też nie kwestionując przytoczonych w apelacji orzeczeń należy stwierdzić, że nie znajdują one przełożenia na realia niniejszej sprawy. Należy także mieć na uwadze, że orzeczenia Sądów powszechnych zapadają zawsze w określonych stanach faktycznych i dlatego

też ich tezy nie zawsze znajdują proste zastosowanie w innych sprawach. Odnosząc się zatem stricte do sformułowanych zarzutów– wskazać należy, iż Sąd I instancji (vide k. 397) w sposób precyzyjny wskazał, z jakich powodów przypisał oskarżonemu M. D. (2) przestępstwo zanieczyszczenia powierzchni ziemi, co spowodowało istotne obniżenie jakości ziemi na terenie 38mx08m. Sąd Okręgowy w całości aprobuje to stanowisko, uznając zarzuty w tym zakresie za chybione. Dowody istniejące w tej materii poddał ocenom Sąd I instancji i oceny te nie wyszły poza ramy art. 7 k.p.k. Nie doszło także do obrazy art. 410 k.p.k. Ustalenia faktyczne tego dotyczące należy zatem uznać za trafne. Choć apelujący kwestionuje te oceny i ustalenia, podnosząc, że doszło do wybiórczego potraktowania materiału dowodowego, to nie przedstawia przekonujących

argumentów na ich poparcie.

Niewątpliwie przestępstwo przypisane oskarżonemu wyrokiem w sprawie niniejszej z art. 182 k.k. należy do swoistej grupy przestępstw z narażenia dobra prawnego na niebezpieczeństwo, niestanowiących ani przestępstw z narażenia na niebezpieczeństwo konkretne, ani niezaliczających się do czystych typów z narażenia abstrakcyjnego.

Przeważająca liczba autorów zgadza się, że „w siatce pojęciowej wypracowanej w dogmatyce prawa karnego przestępstwo z art. 182 k.k. należy zaliczyć do przestępstw zagrożenia abstrakcyjno-konkretnego (potencjalnego), ponieważ zagrożenie nie jest znamieniem przestępstwa, lecz możliwość zagrożenia lub zniszczenia ma wynikać z rodzaju lub postaci substancji lub promieniowania jonizującego” (W.

Radecki [w:] Kodeks karny..., red. M. Filar, s. 909; tak też A. Marek, Kodeks karny..., s. 428; R. Dębski, Przepisy przeciwko środowisku w nowym polskim kodeksie karnym, PUG 1999/10, s. 4; J. Lachowski [w:] Kodeks karny..., red. V. Konarska-Wrzosek, 2020, s. 929; M. Gałązka [w:] Kodeks karny..., red. A. Grześkowiak, K. Wiak, 2021, s. 1115; I. Sepiolo-Jankowska [w:] Kodeks karny. Część szczególna..., t. 1, red. M. Królikowski, R. Zawłocki, 2017, s. 512; R. Zawłocki, Karnopravna ochrona..., s. 512). Przepisy określone jako czyny z zagrożenia potencjalnego czy – z terminologii niemieckiej – Eignungsdelikte stanowią kategorię bardzo zróżnicowaną pod względem konstrukcyjnym. W uproszczeniu można stwierdzić, że charakterystyczne dla tej grupy jest właśnie występowanie dookreślenia zachowania sprawczego jako

zdatnego, mogącego wywołać niebezpieczeństwa. Samo jednak niebezpieczeństwo nie jest nigdy jako takie obecne wśród znamion typu, znamieniem jest wyłącznie owa zdatność do jego sprowadzenia (tak też w orzecznictwie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 21.09.2017 r., II Aka 236/17, LEX nr 2381444).

„Abstrakcyjność niebezpieczeństwa polega w tej sytuacji na tym, że oceniamy możliwe następstwa zanieczyszczeń, niezależnie od rzeczywistych przebiegów związków przyczynowych. Konkretność natomiast sprowadza się do tego, że analizę prowadzimy na tle konkretnej sytuacji, którą jednak ostatecznie generalizujemy” (W. Radecki, Ochrona środowiska w polskim prawie karnym, cz. 2, Prawnokarna ochrona przed zanieczyszczeniami, odpadami i promieniowaniem, M. Praw. 1998/1, s. 14). Zważyć

należy, iż trudności
praktyczne w
ustaleniu tzw. stanu
konkretnej
niebezpieczności
zachowania
uzasadniają
aprobatę
stanowiska, że
przestępstwo z art.
182 k.k. jest
przestępstwem
formalnym (tak też
G. Bogdan [w:]
Kodeks karny..., t.
2, red. A. Zoll,
2017, s. 543; J.
Sobczak [w:] Kodeks
karny..., red. R.A.
Stefański, 2021, art.
182 k.k.; I. Sepiolo-
Jankowska [w:]
Kodeks karny. Część
szczególna..., t. 1,
red. M. Królikowski,
R. Zawłocki, 2017,
s. 512). „Jest to
więc przestępstwo
formalne z narażenia
wymienionych dóbr
na
niebezpieczeństwo
(...). Przesądza o
tym ilość
wprowadzonych do
wody lub ziemi albo
wyemitowanych w
powietrze
zanieczyszczeń,
która »mogła« być
przyczyną szkód
(np. śnięcia ryb
w jeziorze) bez
konieczności
ustalania w tym
zakresie związku
przyczynowego. (...)
Jeżeli następstwem
tak określonego
zanieczyszczenia

środowiska są efektywne szkody w postaci zniszczeń w świecie roślinnym lub zwierzęcym w znacznych rozmiarach albo śmierci człowieka lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu wielu osób, odpowiedzialność karna sprawcy zanieczyszczeń podlega znacznemu obostrzeniu (A. Marek, Kodeks karny..., s. 428–429).

Do znamion omawianego przestępstwa nie należy zatem spowodowanie skutków w zakresie życia lub zdrowia ludzi albo zniszczeń w świecie roślinnym lub zwierzęcym. Jest to więc przestępstwo formalne z narażenia wymienionych dóbr na niebezpieczeństwo, które nawet nie musi wystąpić w formie bezpośredniego zagrożenia, ale wystarczy, że wystąpi ono potencjalnie.

Przesądza o tym ilość wprowadzonych do wody lub ziemi albo wyemitowanych w powietrze zanieczyszczeń, która "mogła" być

przyczyną szkód (np. śnięcia ryb w jeziorze) bez konieczności ustalania w tym zakresie związku przyczynowego (por. W. Radecki, *Przestępstwa...*, s. 108). Odmienny pogląd M. K., iż jest to przestępstwo materialne (skutkowe) nie jest trafny (zob. M. Mozgawa (red.), *Komentarz*, s. 352).

W aspekcie zarzutów apelanta podnieść też należy, że wykładnię znamienia czynnościowego, jako „zanieczyszczanie”, determinuje definicja legalna umiejscowiona wprawdzie nie w samym Kodeksie, ale w art. 3 pkt 49 ustawy z dnia 27.04.2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2001 r., Nr 62, poz. 627) jako zanieczyszczenie kwalifikuje się „emisję, która może być szkodliwa dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska, może powodować szkodę w dobrach materialnych, może pogarszać walory estetyczne środowiska lub może

kolidować z innymi, uzasadnionymi sposobami korzystania ze środowiska”. Za „emisję” należy natomiast uznawać (art. 3 pkt 49 cytowanej ustawy) wprowadzane bezpośrednio lub pośrednio, w wyniku działalności człowieka, do powietrza, wody, gleby lub ziemi substancje, oraz energie, takie jak ciepło, hałas, wibracje lub pola elektromagnetyczne. Zanieczyszczenie, zgodnie z dyspozycją art. 182 § 1 k.k., następuje przy użyciu m. in. właśnie substancji. Substancja może mieć postać stałą, płynną lub gazową. Przez substancję zaś, zgodnie z art. 3 pkt 36 cytowanej ustawy – Prawo ochrony środowiska, należy rozumieć pierwiastki chemiczne oraz ich związki, mieszaniny lub roztwory występujące w środowisku lub powstałe w wyniku działalności człowieka. W niniejszym postępowaniu ustalono, że oskarżony poprzez wykonywanie prac

piaskowania i
malowania
elementów
metalowych na
obszarze 38m x 08
m na nieruchomości
położonej w
miejscowości (...),
gmina B.
spowodował
zanieczyszczenia
metalami kobaltu,
cynku,
pierwiastkiem
molibdenu oraz
frakcji oleju (...) w
wartościach
przekraczających
dopuszczalne
normy, co
spowodowało
istotne obniżenie
jakości ziemi, a
działaniem tym
wyczerpał znamiona
strony
przedmiotowej
przestępstwa z art.
182 § 1 k.k.
Nie nasuwa zatem
żadnych zastrzeżeń
ustalenie sądu
pierwszej instancji
w zakresie
zrealizowania, przez
oskarżonego,
znamion
przestępstwa
stypizowanego w art.
182 § 1 k.k.

W ocenie Sądu
Okręgowego, nie
jest też zasadny
zarzut z punktu
1. 1) dotyczący
naruszenia art. 5
§ 2 k.p.k. Zarzut
naruszenia art. 5 §
2 k.p.k. może być

uznany za skuteczny tylko wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający sąd rzeczywiście powziął niedające się usunąć wątpliwości, jednak nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do zgromadzonego materiału dowodowego i wymowy poszczególnych dowodów. Jeżeli poczynione ustalenia faktyczne uzależnione są od obdarzenia wiarą tej, czy innej grupy dowodów, nie wchodzi w rachubę naruszenie reguły in dubio pro reo, jak w przedmiotowej sprawie. Jak wynika z tezy do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2021 r. w sprawie o sygn. akt V KK 528/21 przepis art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy wątpliwości, które ma i nie jest w stanie rozstrzygnąć sąd rozpoznający sprawę, nie zaś wątpliwości którejś ze stron co do prawidłowości rozstrzygnięcia

dokonanego przez ten sąd. Analiza zaś uzasadnienia wskazuje, że sąd I instancji po przeprowadzeniu szczegółowego postępowania nie miał wątpliwości w kwestii sprawstwa i winy oskarżonego M. D. (2) w zakresie inkryminowanego mu czynu. Tymczasem zasadnicze znaczenie w wykorzystaniu normy art. 5 § 2 k.p.k. ma stanowisko sądu rozstrzygającego daną sprawę. To sąd orzekający musi mieć określone wątpliwości i mimo ich niewyjaśnienia rozstrzyga je na niekorzyść oskarżonego. Dopiero wówczas można skutecznie podnosić zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., co w przedmiotowej sprawie nie nastąpiło. W ocenie Sądu Okręgowego, zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. nie może być podnoszony jednocześnie z zarzutem naruszenia art. 7 k.p.k., a w przedmiotowej sprawie w zasadzie zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. nie został

skonkretyzowany przez obrońcę oskarżonego. Zarzut błędu "dowolności" jest zaś tylko wtedy słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, przy czym dla swej skuteczności wymaga on od apelującego wykazania, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego, a nie tylko ograniczenia się do własnej oceny tego materiału.

Z powodów precyzyjnie określonych powyżej okazały się tym samym niezasadne zarzuty wyartykułowane w punkcie 1. 2) apelacji obrońcy oskarżonego M. D. (2).

W afirmowanych zarzutach z punktów od 1. 3) – 1. 4), w rozumieniu art. 438 pkt 2 k.p.k., autor apelacji sygnalizował naruszenie wskazanych w nich przepisów, w zakresie między innymi oddalenia wniosków dowodowych o wywołanie opinii biegłego grafologa, czy też zaniechanie przesłuchania świadka J. T. (2) oraz zaniechania ponownego przesłuchania świadków, którzy zeznawali na rozprawie w dniu 05 czerwca 2023 roku, a mianowicie R. I., J. K., P. G.. Przede wszystkim, przypomnieć należy, iż oddalenie przez sąd wniosku dowodowego samo przez się nie wskazuje na naruszenie zasady prawa do obrony wyrażonej w art. 6 k.p.k. Ustawodawca przewidział wprost w art. 170 § 1 k.p.k. podstawy do oddalenia wniosków dowodowych. Kluczowa jest więc ocena zasadności decyzji o unicestwieniu inicjatywy

dowodowej strony, a nie fakt jej podjęcia. W tym miejscu, wypada wskazać, że zarzuty określone w punktach od 3) do 4) nie zasługują na uwzględnienie i nie podziela Sąd Okręgowy stanowiska autora apelacji w tym zakresie o rzekomym naruszeniu przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 6 k.p.k. oraz art. 170 § 1 i 2 k.p.k. Odnosząc się do kwestii zaniechania wywołania opinii biegłego grafologa to zważywszy na tezę dowodową zawartą we wniosku obrońcy słusznie stwierdził Sąd Rejonowy, że jego przeprowadzenie na wskazaną przez obrońcę okoliczność byłoby nieprzydatne do stwierdzenia wnioskowanej okoliczności, a więc rzeczywiście wniosek w tym względzie nie zasługiwał na uwzględnienie. Podobnie nie zasługiwały na aprobatę wnioski dowodowe obrońcy zmierzające do – jak to określił tenże w tezie dowodowej – uzupełniającego przesłuchania

świadków, którzy zeznawali w dniu 05 czerwca 2023 roku. Bowiem obrońca nie wskazał zarówno okoliczności, na które świadkowie ci mieliby zeznawać ponownie, ani też nie podał, jakoby wobec w/w mogły zostać skierowane pytania przyczyniające się do poczynienia odmiennych ocen i wniosków stanowiących podstawę ustaleń faktycznych. Podstawą dowodową ustalonego stanu faktycznego, w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu M. D. (2) stanowiły wszak również inne osobowe źródła dowodowe, co z uwagi na postawę oskarżonego, nieprzyznającego się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wydaje się całkowicie naturalne. Jako niezasadne potraktować należy zatem zarzuty z punktów 3) i 4). Bowiem nie powielając wszystkich podniesionych wyżej argumentów skarżący nie wykazał, aby

zaniechanie
przeprowadzenia
dowodów w nich
określonych
stanowiło
naruszenie
przepisów prawa
mające wpływ na
treść zapadłego
orzeczenia.

Odnosząc się zaś do
zarzutu z punktu 2.
(wskazano w nim
naruszenie art. 182
§ 1 k.k. poprzez
jego nieprawidłową
wykładnię i błędne
przyjęcie, że
oskarżony swoim
zachowaniem
wypełnił znamiona
czynu opisanego w
w/w przepisie) –
również
niezasadnego - w
pierwszej kolejności
należy zaznaczyć,
że Sąd Najwyższy
odnośnie do tej
przyczyny
odwoławczej wyraził
w wielu
orzeczeniach istotne
poglądy. Wskazał
m.in., że odwołanie
się do zarzutu
rażącego naruszenia
prawa materialnego
może mieć miejsce
jedynie wówczas,
gdy skarżący zarzuca
dokonanie błędnej
wykładni
zastosowanego
przepisu,
zastosowanie
nieodpowiedniego
przepisu lub
niezastosowanie

określonego przepisu w sytuacji, gdy jego zastosowanie jest obowiązkowe, ale pod jednym warunkiem – a mianowicie, że czyni to bez kwestionowania dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych. Innymi słowy rzecz ujmując – obraza prawa materialnego może być przyczyną odwoławczą jedynie wtedy, gdy ma ona charakter samoistny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 04.05.2005 r., II KK 478/04, Legalis). Podkreślić przy tym trzeba, że obraza przepisów prawa materialnego może wystąpić z różnych przyczyn, a w szczególności polegać może na błędnej wykładni danego przepisu, na zastosowaniu nieodpowiedniego przepisu lub zastosowaniu go w nieodpowiedni sposób, bądź też na zastosowaniu przepisu pomimo zakazu określonego rozstrzygnięcia lub niezastosowaniu normy, której stosowanie było obowiązkowe. Natomiast zgodnie z doktryną i

utrwalonym
orzecnictwem Sądu
Najwyższego nie
stanowi obrazy
prawa materialnego
generalnie samo
nieskorzystanie
przez sąd z
przysługujących mu
możliwości
określonego
rozstrzygnięcia (wyr.
SN z 18.6.2003 r.,
IV KKN 101/00,
Legalis). A zatem,
może też polegać
na niezastosowaniu
przepisu
bezwzględnie
obowiązującego albo
zastosowaniu
przepisu pomimo
bezwzględnego
zakazu. Natomiast
zastosowanie albo
niezastosowanie
przepisu
dotyczącego
instytucji o
charakterze
fakultatywnym nie
stanowi obrazy
przepisów prawa
materialnego.
Istotnie też należy
zgodzić się, że obraza
prawa materialnego
powinna wynikać z
samej treści wyroku
(por. postanowieni
Sądu Najwyższego
z dnia 28.03.2017
r., III KK 498/16,
Legalis). Błędem
zaś w ustaleniach
faktycznych, a nie
obrazą prawa
materialnego, jest
także przyjmowanie
za punkt wyjścia nie

to co sąd ustalił, lecz to co sąd powinien był ustalić (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 05.01.2017 r., IV KK 430/16, KZS 2017, Nr 4, poz. 15). A zatem, obraza prawa materialnego ma miejsce wtedy, gdy stan faktyczny został w orzeczeniu prawidłowo ustalony, a nie zastosowano do niego właściwego przepisu prawa materialnego, a także w sytuacji niezastosowania określonego przepisu, gdy jego zastosowanie było obowiązkowe.

Nie ma zatem podstaw do kwestionowania uznania oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa. Podstawę dowodową tej części przestępczej działalności oskarżonego stanowiły zarówno osobowe źródła dowodowe, jak i dowody nieosobowe, co przedstawione zostało wyczerpująco w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, ze wskazaniem konkretnych

dowodów. W dalszej części uzasadnienia sąd pierwszej instancji wskazał powody, dla których uznał za wiarygodne dowody stanowiące podstawę ustalonych faktów i oceny tej nie da się zakwestionować mimo podejmowanej, w tym zakresie, próby przez autora apelacji w aspekcie naruszenia zasady swobodnej oraz kompleksowej oceny ujawnionego w sprawie materiału dowodowego. Ma tego świadomość apelujący obrońca oskarżonego, który w uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego nie afirmuje błędów logicznych czy precyzyjnych w rozumowaniu sądu, niezgodności oceny z wiedzą czy doświadczeniem życiowym. Prezentuje za to odmienny pogląd na ocenę przeprowadzonych dowodów i uważa, że skoro oskarżony przeczy wnioskowi płynącemu z przeprowadzonych dowodów i ustaleniom sądu pierwszej instancji, to ocena ta musi być dotknięta błędami.

Nie akceptuje też sąd odwoławczy tezy stawianej przez obrońcę oskarżonego M. D. (2) o rzekomym naruszeniu prawa do obrony, w tym udziału obrońcy w czynnościach podejmowanych przed Sądem w szczególności do przesłuchania świadków. Tezy tej skarżący, w istocie rzeczy, w żaden merytoryczny sposób nie uzasadnia i nawet nie odnosi się do rozważań sądu pierwszej instancji, przedstawionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Trudno więc w tej sytuacji podjąć nawet polemikę z autorem apelacji, aby wykazać całkowitą bezpodstawność sygnalizowanego uchybienia w tym właśnie zakresie.

Reasumując, stwierdzić należy, że wbrew twierdzeniom autora apelacji, sąd pierwszej instancji w wielce obiektywny sposób ocenił ujawniony w sprawie materiał dowodowy i wyprowadził z tej oceny trafne wnioski. Nie jest

<p>więc tak, że w polu widzenia sądu meriti znajdowały się wyłącznie niekorzystne dla oskarżonego dowody, zaś tych dowodów, które, jak ujmuje to autor apelacji, świadczą mają o braku winy oskarżonego – skarżący nie afirmuje. Być może są to te same dowody, ale ocenione zgodnie z intencją skarżącego. Rzecz jednak w tym, że jest to właśnie, tak wielokrotnie przypisywana sądowi pierwszej instancji, subiektywna ocena apelującego obrońcy, całkowicie oderwana od realiów sprawy.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. D. (2) od dokonania zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			

Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.	-----	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
-----	-----	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymanie w mocy w całości zaskarżonego wyroku..		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu I instancji w zakresie		

ustalenia sprawstwa oskarżonego M. D. (2), kwestii jego winy i kwalifikacji prawnej przypisanych mu czynów, a także wymierzonej mu kary.

Brak stwierdzenia uchybień wskazanych w środku odwoławczym w tym zakresie, a także uznania zasadności podniesionych zarzutów oraz uwzględnienia sformułowanych wniosków. Zarzuty zawarte w złożonej apelacji oraz zaprezentowane twierdzenia w tej części, stanowią polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji. Skarżący prezentuje w apelacji własny, subiektywny punkt widzenia odnośnie meritum sprawy bez uwzględnienia rzeczywistej treści dowodów i wymowy całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności.

Jakkolwiek apelujący obrońca oskarżonego nie kwestionował rozstrzygnięcia o karze, to jednak,

z uwagi na zakres zaskarżenia, przyjęć należało, iż kontroli odwoławczej poddana musi być i ta część zaskarżonego wyroku. Nie wykazała ona jednak, aby wyrokujący w pierwszej instancji Sąd Rejonowy przekroczył reguły sędziowskiego wymiaru kary. W ocenie Sądu Okręgowego dobór oraz intensywność środków karnych, we właściwych, uzasadnionych ich rangą, proporcjach, uwzględnia dyrektywy oraz okoliczności mające wpływ na wymiar kary, a przede wszystkim nie przekraczają stopnia winy. Uprawnione jest przekonanie o współmierności orzeczonej kary grzywny w liczbie 400 stawek dziennych każda w wysokości 25 złotych, która nie może być uznana za rażąco niewspółmierna w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Podkreślić również należy, iż orzekanie o karze ma charakter indywidualny i jest procesem do

pewnego stopnia subiektywnym, obejmującym dokonanie wyboru oraz zastosowanie odpowiedniej represji karnej właściwej dla konkretnej sytuacji i konkretnego sprawcy. Z tych powodów zasady i dyrektywy orzekania w przedmiocie kary zawarte w art. 53 k.k. pozostawiają organowi orzekającemu pewien zakres swobody w procesie jej wymierzania. Przy czym, jak wskazuje się w orzecznictwie, zarzut niewspółmierności nie wymaga wskazania nowych, nieustalonych przez sąd okoliczności, polegać bowiem może na wykazaniu, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczona kara bądź nie uwzględnia w ogóle, bądź uwzględnia je w stopniu niedostatecznym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23.10.1974 r., V KRN 78/74, Lex 18899).

Sąd Rejonowy w przypadku oskarżonego M.

D. (2) dostrzegł zarówno okoliczności łagodzące, w tym między innymi dotychczasową niekaralność i następcze naprawienie szkody przez oczyszczenie zanieczyszczonego metalami ciężkimi terenu nieruchomości, ale też okoliczności obciążające takie jak działanie z pełną premedytacją, bez zważania na potencjalne negatywne konsekwencje zachowania, spowodowanie znacznego obniżenia jakości gleby na obszarze 38m x 08m. Tym samym, w okolicznościach tej sprawy kara w wymiarze ukształtowanym orzeczeniem Sądu I instancji zapewnia odpowiednie oddziaływanie w zakresie prewencji ogólnej, będzie też odpowiadała społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Taka sankcja – w swym całokształcie – uwzględnia wszystkie dyrektywy wymiaru kary wskazane w art. 53 k.k. Jest więc karą adekwatną i

sprawiedliwą, czyli karą, która bilansuje zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące. W ocenie Sądu Okręgowego orzeczona wobec oskarżonego kara nie nosi cech rażącej niewspółmierności w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Tym samym trafne jest rozstrzygnięcie w zakresie orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny, której nie można uznać za rażąco niewspółmiernie surowej w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Tylko zaś taka ocena pozwalałaby na zmianę orzeczenia w tym zakresie. Wymierzona kara jest karą współmierną do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz stopnia zawinienia, uwzględniają także właściwości i warunki osobiste oskarżonego. Orzeczona kara grzywny w sposób prawidłowy uwzględnia i realizuje stawiane przed nią cele wychowawcze i zapobiegawcze, o

jakich mowa w art. 53 § 1 i 2 k.k.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do kwestionowania reakcji prawo – karnej zastosowanej wobec oskarżonego M. D. (2).

Brak także podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji w odniesieniu do oskarżonego M. D. (2), toteż Sąd Okręgowy, nie dopatrując się również uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu, określonych w art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k., zaskarżony wyrok wobec oskarżonego utrzymał w mocy.

1.8. **Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji**

5.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

Zwięźle o powodach zmiany

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.	-----
Zwięźle o powodach uchylenia			

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
2.	Na podstawie art. 636 k.p.k., art. 8 i art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 2023 r., poz. 123 z póź. zm.) zasądzono od oskarżonego M. D. (2) na rzecz		

	Skarbu Państwa kwotę 1000 złotych tytułem opłaty za druga instancję i kwotę 20 złotych tytułem wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.	
7. PODPIS		

0.1.1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. D. (2).		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 26 września 2023 roku w sprawie II K 736/22.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana